

Eigil Berg om Aunt Mary

Aunt Mary-folket har betydd mye for mange av oss som band, men også som enkeltmusikere. Alle gutta i dette bandet har flere treff i navnerregisteret i boka mi «I musikkens tjeneste», der flest treff selvsagt går til «han Bjørn».

Ketil og jeg spilte sammen sommeren 1991 i samspill med flotte musikere som Hector Bingert, Frank Brodahl og Ronny Gyllensten på revy i Sarpsborg. Svein leverte strålende blåserarr til New Jordal Swingers-versjonene av «Good Time Boogie» og «Here Comes Santa Claus» på seint 70-tall, og den samme Svein var i likhet med meg invitert til MGP i 1981, der Svein leverte fra sykesenga etter Alex-ulykken.

Jan Groth og jeg delte på vokaljobben da vi hadde en miniturné her hjemme i 1998 med rock'n'roll-legendene Scotty Moore og D.J. Fontana. «One Night» var på repertoarlista, og jeg benyttet anledningen til å tipse Groth om han, som den blues-mann han jo var, kunne tenke seg å gjøre «One Night» med originalteksten «One night of sin / is what I'm now paying for», men det skulle Jan ha seg frabedt. Som en god kristen mente Aunt Mary-vokalistene at sex hørte hjemme i ekteskapet, så det ble med forslaget.

For dem som ikke linker Groth og Aunt Mary til den tradisjonelle rock'n'roll-musikken; De tok rett og slett bandnavnet sitt fra åpningen i Little Richards «Long Tall Sally»: «Gonna tell Aunt Mary 'bout uncle John ...». I 1990 inviterte vi Jan Groth til NJS' julekonsert det året, og Chuck Berry-musikk sto på ønskelista. Bjørn hadde spilt Berrys «No Particular Place To Go» med NJS i årevis, da selvsagt tilpasset mitt stemmeleie, og jeg pleier å gjøre denne i G-dur. Det betyr at gitaristen gir sangeren 13 gitaranslag i D+. Groth gjorde den et stykke unna meg, men hans gamle Aunt Mary-gitarist sviktet ham akkurat da. Bjørn åpnet låta som han pleide å gjøre med meg i G-dur, og Groth leverte en fornøyet åpning av førstelinja i sangen, ganske langt unna der det burde være. Sjekk ut Bjørn Skifs' humoristiske vinkling av det samme i hans versjon av «No Particular Place To Go» på YouTube. Det var omtrent sånn det ble med innsparket til Groth. Men da han først satte i gang – du verden for en sterk vokalist!

Interessant dette med image opp mot virkeligheten. Forandring på sveisen kan man jo ikke noe for ettersom åra går, men Svein fikk sin store karriere som låtsnekker av rang i de flotteste ballader og som produsent for Sissel Kyrkjebø, Ketil hadde vel sin periode i Frelsesarmeen, og Groth gjorde sine kristen-plater med stor troverdighet og overbevisning.

Men så var det «han Bjørn», da. Fortsatt med både hår og med sigarett i munnviken. Og så langt fra «gammal, feit og skalla» som du kan tenke deg. Første gang Bjørn var med på bluesmunnspill og krydret en av mine låter i studio, var på «Mama's Got The Blues», som NJS spilte inn til sitt 10. album i 1979 og som toppet radioens Europatoppen samme år.

1983 markerte starten på Bjørns åtte år som gitarist i New Jordal Swingers, og han satte sitt preg på bandet fra første øyeblikk. Det var takknemlig for media å bruke kallenavnet til Bjørn, «Krisa». Jeg vet ikke om han alltid har vært like glad i det tilnavnet, men han har da lært seg å leve med det, nå såpass at han stadig kan skryte på seg avisoverskrifter med «Krisa i Etiopia» og «Krisa» rundt om i verden der problemer dukker opp ...

Jeg tror nok Bjørn kicka på en av de første konsertene vi gjorde sommeren 1983, da vi backa James Burton. Det var da Marius Müller ringte meg og spurte om han kunne få bære gitaren til Burton inn på Sentrum Scene. Bjørn fortalte meg etterpå at Burton hadde hvisket til ham på scenen rett før introen på «Johnny B. Goode» at de burde ta den tostemt, men i to forskjellige tonearter! «Da får vi en slags sånn storband-feeling», var meldingen, og til og med denne velkjente og klassiske introen fikk en særpreget signatur. Samme året gikk vi i studio med en ny låt jeg hadde skrevet, «Før lyset brenner ned», koblet med Bjørns «Myk landing», og den første singlen med Bjørn i NJS var klar. Et av høydepunktene våre på julekonserten i Oslo Konserthus dette året var Bjørns duell med Banjo-Kari Svendsen i

«Dueling Banjos» fra «Deliverance»-filmen. Et annet høydepunkt var Bjørns forrykende «Country Boy» av Ricky Skaggs. TV-opptredenen vår nyttårsaften 1983 viste Bjørn fra sin beste side i den da nye låta «Nodody's Fool», som sammen med tittellåta fra Bjørn skulle dukke opp på albumet «Movin' On» i 1984.

Vi takket nok nei til konserttilbud fra både Svalbard og oljeplattformer på grunn av Bjørns flyskrekk. Men det gikk seg til da den legendariske bluesprodusenten Mike Vernon inviterte oss til studioinnspillinger i England. Utrolig hvordan litt cognac på flyet kan hjelpe. Vernon var produsent både for NJS-albumene «Graffiti» (1985) og «Songs For The Weekend» (1988). I studio var det selvsagt anekdoter fra tidligere Vernon-samarbeid som med Eric Clapton, Jeff Beck, Peter Green og John Mayall, men til og med Vernon måtte si seg imponert over det han hørte fra Bjørn i studio disse dagene. Mot slutten av «Lafayette» skøyt Bjørn fra hofta i en gitarnedgang som fikk oss alle til å måpe. Mike konstaterte at den figuren egentlig ikke passa inn, men den var likevel så briljant at den selvsagt måtte med. Alle gitarister som har prøvd å gjenskape akkurat det gitarløpet mot slutten av «Lafayette» på scenen med oss, har måttet kaste inn håndkle'. Vernon hadde også hatt tilsvarende hakeslepp under «Graffiti»-albumet vårt da Bjørn la an en spesiell langfingret akkord i introen av soloen på «Ikke se deg tilbake».

Etter åtte år i NJS sa Bjørn takk for seg i 1991, men han stilte av og til som vikar i bandet etter det. Og i 2014 takket han ja til å joine bandet i innspillingen av albumet «11 sanger» sammen med Svein Finjarn. Han satte sitt preg på flere gitarinnslag her, bl.a. med iltre gitarfills, delvis med slide, som driver det hele framover på Ry Coodersk vis i låta om mitt første møte med «Graceland». Etter det var Bjørn stort sett med bandet fra scenen også, som oftest i samspill med Finjarn. De to gitarheltene spilte sammen med NJS senest i 2022 i Troms.

Jeg skriver i boka mi at Bjørn er en av de største gitarkunstnerne jeg har hatt æren av å spille sammen med på scenen. På en god dag var det uforglemmelige gitaropplevelser, det tror jeg andre, både musikere og publikummere kan skrive under på. Takker og bukker, broder!

Mesteparten av linjene over her er hentet fra boka «I musikkens tjeneste – Historikk, digresjoner og tankespinn» - Copyright: 2023 Eigil Berg.